

[Taanquist]

ansatte, netop de arbejdspladser, hvor sikkerhedsorganisationerne fungerer dårligt.

Derfor mener vi, at reglerne for arbejde med bekæmpelsesmidler bør skærpes betydeligt. Vi mener for det første, at alle, der arbejder med bekæmpelsesmidler, skal have en forsvarlig uddannelse, og det vil sige en bedre uddannelse end den, de får i dag.

Vi mener for det andet, at unge under atten år hverken må arbejde med farlige, meget farlige eller sundhedsskadelige stoffer.

Vi mener for det tredje, at leverandørerne skal fremstille brugsanvisninger i overensstemmelse med bekendtgørelsen om stoffer og materialer. Det er helt uforsvarligt, når oplysninger om f.eks. beskyttelsesmidler og langtidsvirkninger ikke findes umiddelbart tilgængelige på selve arbejdsstedet.

Vi mener for det fjerde, at der altid skal forefindes sprøjtejournaler, så man til enhver tid kan gå tilbage og konstatere, hvem der har arbejdet med hvad.

Vi tror stadig væk på, at det er muligt på baggrund af arbejdsmiljøloven, som den er i dag, at skabe et arbejdsmiljø, der er sikkert og sundt. Men det kræver, at arbejdsministeren opgiver sin helt uhjemlede ret til indblanding i forholdene, og at ministeren i fremtiden følger arbejdsmiljørådets henstillinger.

Bo Kristensen (KF):

Der er ingen tvivl om, at det største ønske for den, der har et job som drejer eller er ansat i en kemisk virksomhed, er at have tryghed på sin arbejdsplads. Der er heller ingen tvivl om, at man ikke får den tryghed ved, at der opnås forskningsresultater, som drøftes blandt de lærde eller i videnskabelige kredse. Derfor er en af forudsætningerne for, at det skal lykkes os at få et bedre arbejdsmiljø, at vi under enkle former og med klare informationer sikrer, at den enkelte medarbejder bliver i stand til at overse de risici, der er ved den pågældendes arbejdsplads.

Det er udgangspunktet, og det er i virkeligheden dér, der skal startes en tryghed. Det kan så bygges op på mange måder. Det kan laves via en sikkerhedsorganisation, som vi har, hvor der er et nært samarbejde i virksomheden imellem sikkerhedsudvalget og medarbejderne, således at man til stadighed bliver gjort opmærksom på de risici, vi løber.

Når medarbejderen så kan læse, hvor farlige omgivelser han er i, til trods for at videnskaben i sine publikationer har gjort opmærksom på, at det ikke er så farligt – men politisk er det farligt – så bliver vedkommende utryg, og så ender arbejdsdagen, når man kommer hjem til familien, med den diskussion, som vel nok optager os alle mest, nemlig om risikoen for, at familien kommer ud i økonomisk uføre ved en arbejdsulykke.

Derfor er det for os meget vigtigt at slå fast, at man ikke opnår nogen resultater på disse felter ved at opbygge organisationer, som ikke har en form for direkte information ud til den enkelte arbejdsplads, hvad enten det er medarbejderen eller det er virksomhedens ledelse. Vi kan bygge nok så fint et apparat op, som hedder det ene eller det andet i sin struktur, men hvis medarbejderne ikke forstår det, hjælper det ingen af os noget som helst.

Udgangspunktet for en diskussion om, hvordan arbejdsmiljøet skal udvikle sig, må være, på hvilke måder vi sikrer os, at medarbejderne får de rette informationer til rette tid. I den forbindelse kan jeg sige, at jeg synes, at arbejdsministerens redegørelse netop lægger op til den todeling, som på enkel vis sætter mange i stand til at overskue det materiale, som er tilgængeligt på dette felt, nemlig rådgivning og vejledning til virksomhederne direkte foretaget af arbejdstilsynet med dets kredse, således at man dér får en nær kommunikation om dagligdags ting, som ellers kan gøre medarbejderne utrygge, og derudover selvfølgelig den anden del, nemlig at få forsket. I den forbindelse har jeg bemærket, at regeringen i år har afsat yderligere 10 mill. kr. til forskningsopgaver på hele arbejdsmiljøområdet, således at vi på den måde får bedre forskningsresultater frem og også i en bredere vifte, end vi har fået hidtil.

Jeg har derfor undret mig over, at vi nu herfra skal høre forespørgselsordføreren sige, at der intet er sket i de sidste to år. Jeg må altså til den måbende befolkning sige, at der i virkeligheden aldrig har været lavet så mange forskellige publikationer som under denne regering. Der er udstedt 10 bekendtgørelser samt 16 reguleringer af tidligere publikationer, og der er udsendt 59 meddelelser, altså en lang række initiativer; og jeg kan meddele, at det oven i købet i den 2-årige